

ДИЛЯН БЕНЕВ

БЕЗ ИЗХОД

chitanka.info

„Голяма е силата на нищото. Нищо не можеш да му направиш.“

Лец

Местният управител на човешкия смисъл влезе гордо в кабинета си. Изобщо влизането му бе така характерно за хора като него, които, ако не с друго, то поне с това можеха да се запомнят по страниците на историята.

Кабинетът му беше не по-малко величествен, в който се провеждаха редовните седмични оперативки. Както и тези в извън човешката логика време! На една от стените му имаше окачен портрет. Всъщност в гардероба му имаше много такива. Но дали ще бъде поставен този или някой друг, много зависеше от посоката на вятъра. Затова секретарката (изпълняваща и други функции!) редовно почистваше полепналия по портретите прах малко преди да пусне радиото и да чуе със затаен дъх прогнозата за времето. Но тъй се случи, че точно в този ден тя отсъстваше по уважителна причина.

После споменатата персона си свали палтото и шала, сложи ги на закачалката и седна на бюрото си като герой на роман от световната класика! Разбира се, той можеше и обувките си да събуе, и панталоните си да свали, че и друго да свали (нали тук в канцеларията се чувстваше като у дома си) — но точно днес той не можеше да си позволи подобни волности, понеже имаше приемен ден.

Да, човекът, който във водовъртежа на събитията — напълно неочаквано според законите на логиката, беше успял да изплува на гребена на вълната и да овладее центъра за управление на човешките работи — можеше да бъде горд с такъв ден — като доказателство за човешка значимост. Също като половия ден — доказателство за мъжка значимост! Но както и да е.

Младо момче почука на вратата му и влезе с едничката вяра, че казвайки що му е на душа, най-после ще го освободи от натрупаните негативи:

— Добър ден, мога ли за малко?... — каза то с вродената си чувствителност.

— Да, заповядайте. Вие и друг път сте идвали — отвърна управителят.

— Да, идвал съм преди известно време...

— И какво ново?

— Ами как да ви кажа?... То не е за казване, но съвестта ми говори, съвестта...

— Няма страшно, нали затова съм тук.

— Ами повече не бих могъл да бъда друг, освен това, което съм. Повярвайте ми, не мога!

— Но как така, трябва да можете?!

— Е, да, но не мога.

— Наложително е!

— Знам, но какво да направя?

— Да, разбирам ви — но трябва да ви кажа най-искрено по мъжки, че тези ви думи са наистина нещо дръзко. Но за жалост техническите характеристики на вашата дързост отново не се връзват с параметрите на технологията, по която произвеждаме нашия живот. Така че не виждам защо трябва да продължавате, след като съм убеден, че повече е невъзможно! Затова върнете се вкъщи и сериозно поработете върху покаянието си, за да наместим най-после живота ви според изискванията на порядъка. Иначе!...

— Да, разбирам ви...

— И нужно е да знаете, че по последни статистически данни ние почти нямаме единични случаи като вас, за да имаме човешка маса, готова на всичко! А това е нещо, способно само да ви вразуми. Все пак сте човек.

— Е, щом е тъй — отговори наранено момчето, — какво може да направи една капка в морето? Нищо! И щом работата е опряла по този начин да доказвам човешката си принадлежност — да я бъде! Няма що! Но мисля си, от всичко това само да не се наложи най-вече да има ПОДМЯНА НА ПОРЯДЪКА, КОЙТО НИ Е НАЛОЖЕН. Че тогава и помен няма да има от вас!

След тези думи момчето бързо излезе, без да каже довиждане, и тръгна по пътя си.

А през това време управителят — сякаш нищо не се е случило — продължи да седи на креслото си и потъна в онова блаженство и недосегаемост, нямащи аналог в историята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.